

min egen og sonlige Mening skal jeg sige, at jeg ikke vil kunne stemme for en Nedsættelse heri. Jeg er af Grundføtning en Modstander af Lotterispil, i Særdeleshed saadant, som er indrettet af Staten; jeg har ingen Barmhertighed med dem, som ville spille i Lotteriet, og jeg har ikke Noget imod, at de ogsaa komme til at staa paa behørig Maade, naar de endelig ville have den Fornøielse. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg haaber, at det Udvalg, som jeg antager bliver nedsat, vil sjanke dem en nærmere Opmærksomhed, og jeg skal slutte med endnu en gang at henlede Opmærksomheden paa de særdeles lærerige Forhandlinger, som ere foregaaede i vort Naborige, Norge, i den Henseende.

Finansministeren (Estrup): Det, jeg har at udtale i Anledning af det foreliggende Forslag, vilde jeg ligesaa godt kunde have udtalt strax ved Forhandlingens Begyndelse; men jeg troede, at selve Forslagsstillerne, de, der have indbragt Forslaget, vilde have aabnet Forhandlingen med, om de end ikke ansaa det for nødvendigt at fremsætte en Anbefaling for Forslaget, saa dog en Redegjørelse for de enkelte Bestemmelser i Forslaget, en Redejørelse, som jeg tror, at Bestemmelserne i høi Grad trænge til. Da det imidlertid ikke har været Tilfældet, skal jeg nu udtale min Mening eller mit Standpunkt ligeoverfor Forslaget. Jeg finder mig ikke opfordret til at gennemgaa de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, da jeg ikke kan gaa ind paa Lovforslaget i dens Helhed. Alene det, at Lovforslaget vil medføre en Formindskelse af Statens Indtægter af over 1 Million Kr. — jeg tror nemlig, det ærede Medlem, der først havde Ordet (Klein), havde fuldstændig Ret i at sige, at Nedgangen paa Stempelintraderne vil være mindst med den ene Halvdel — alene det, at man altsaa med temmelig stor Sikkerhed kan sige, at Vedtagelsen af Lovforslaget vil foranledige et Tab for Statskassen af over 1 Million Kr. om Aaret, er Grund nok for mig til bestemt at udtale, at jeg ikke kan gaa ind paa dette Lovforslag. Jeg vilde ikke anse det for forsvareligt at give Afkald paa saa store Statsindtægter, såend Statens Normalbudget med Hentyk til Udgifterne kan siges at foreligge, og at det efter min Betragtning ikke er Tilfældet i dette Dødblik, har jeg ved tidligere Leilighed udtalt. Men selv om det vilde være forsvareligt at opgive en saa betydelig Statsindtægt, skulde jeg formene, at det vilde trænge til langt omhyggeligere Undersøgelse, end de ærede Forslagsstillere nødvendigvis efter Sagens Bestaanden have kunnet sjanke dette Spørgsmaal, om det var det rette Sted at udgive Millioner, om det vilde være den rigtigste Anvendelse af en Million formeget i Statskassen at nedsætte Stempelafgiften med den ene Halvdel, om der ikke vilde være andre Omraader, hvor

man i Birkeligheden vilde bringe Befolkningen større Lettelse ved at indrømme Afslag i Stat, eller om ikke Millioner kunde finde en langt nyttigere Anvendelse for Befolkningen end netop paa denne Maade. Naar man kommer til et alvorligt Forsøg paa en Revision af vore indirekte Afgifter overhovedet, da vil jeg anse det for ganske naturligt, at ogsaa Stempelstatten bliver indbragen under Undersøgelsen; men jeg formener, at indtil den Tid vil det ikke føre til noget Resultat, om man ensidig vil bestræbe sig for at faae en Reform gennemført for Stempelstattens Vedkommende, navnlig en Reform, som bliver saa kostbar for Statskassen som denne, og det saameget mindre, som jeg for mit Vedkommende paa ingen Maade kan godkende, hvad der blev udtalt ved Indbringelsen af Forslaget her i Thinget, at denne Stat skulde hvile særlig paa de mindre Bemiddelende, eller rettere, at Lettelsen ganske særlig vilde komme de mindre Bemiddelende tilgode. Jeg tror, at for den langt overveiende Del betales netop denne Stat af dem, der have tilstrækkelig Statteevne til at bære den. Den Forestilling, der maatte kunde være bibragt det ærede Thing om denne Stat, at det var en af dem, der steg med rivende Hurtighed, er jo fuldstændig urigtig. Ivertimod er jo denne Statsindtægt aftagende. For Finantsaaret 1875—76 udgjorde den 2,585,000 Kr., men den er nu aftaget fra dette Aar indtil Finantsaaret 1878—79, hvor den kun udgjorde 2,216,000, altsaa med over halvfjerde hundrede tusinde Kroner i Tabet af disse Aar. Ganste vist er den igjen steget en Ubetydelighed i Finantsaaret 1879—80, men den staaer dog omtrent 300,000 Kr. tilbage for, hvad den indbragte i Aaret 1875—76. Det, at denne Stat i sin Helhed ikke er aftagen mere, hidrører blandt Andet fra, at en enkelt Del af denne Stat i denne Periode er voget og stadig voget, og det er den, der indkommer ved Stempling af Lotterisejler. Dette er jo et mindre betydeligt Punkt; men da det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, var blevet opfordret til særlig at henlede Opmærksomheden herpaa, skal jeg dog tillade mig at oplyse det ærede Medlem om, at denne Afgift paa Lotterisejler, som for 12—14 Aar tilbage ikke indbragte Statskassen mere end 80,000 Kr., i Finantsaaret 1879—80 har indbragt 362,000 Kr.; dette er for mig ligesom for det ærede Medlem, der udtalte sig herom, ret glædeligt, thi det forekommer mig, at der principielt ikke kan indvendes Noget mod denne Afgift. Det forekommer mig endog at være ret vel begrundet, naar Staten søger særlig at beskaffe Tilfredsstillelsen af en saadan Ividenskab som Spillelysten, og den eneste Maade, hvorpaa man har kunnet gjøre det, er ved at træde Stempel paa Lotterisejler og ved at oprette et Statslotteri, der, som bekendt, giver en smuk rund Indtægt af omtrent 800,000 Kr. om Aaret. Det forekommer mig,